

רע"פ 1976/18 - לידור אלמלח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1976/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: לידור אלמלח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 31.1.2018, בעפ"ג 59634-07-17, אשר ניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ר' כרמל; כ' מוסק; ש' רנר

בשם המבקש: עו"ד חגית רייזמן-אבודרהם

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' הרכב השופטים: ר' כרמל, כ' מוסק, ש' רנר), בעפ"ג 59634-07-17, מיום 31.1.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי - סג"נ), בת"פ 33424-07-15, מיום 22.6.2017.

2. בהחלטתי מיום 7.3.2018, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל אשר הושת על המבקש, עד להחלטה אחרת.

3. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום לבית משפט השלום בירושלים: כתב אישום מתוקן בשנית אשר הוגש ביום 16.7.2015 (להלן: כתב האישום הראשון); וכתב אישום נוסף אשר הוגש ביום 13.10.2015 (להלן: כתב האישום השני).

4. כתב האישום הראשון מייחס למבקש ביצוע עבירת התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא, לפי סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן עבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום הראשון עולה, כי בלילה שבין יום 26.6.2015 ליום 27.6.2015, התפרץ המבקש, ביחד עם ארבעה מבצעים נוספים, לבית מגורים בבית שמש בכוונה לבצע גניבה או פשע. המבקש והמבצעים האחרים זרעו הרס בבית וכן גנבו תכשיטים רבים, שני כרטיסי אשראי, ושני פנקסי שיקים.

5. כתב האישום השני מייחס למבקש ביצוע של העבירות הבאות, במסגרת שני אישומים: האישום הראשון כולל עבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ושל הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. האישום השני כולל עבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; ושל גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

6. מעובדות האישום הראשון של כתב האישום השני עולה, כי ביום 3.10.2015 התפרצו המבקש, נאשם נוסף (להלן: הנאשם), ו-"אחר שאינו ידוע למאשימה" (להלן: המבצע הנוסף), לדירה בעיר בית שמש, דרך חלון הדירה, בכוונה לבצע גניבה או פשע. השלושה "גרמו לאנדרלמוסיה בחדרי הבית", וגנבו פריטים רבים, שביניהם: כסף מזומן ישראלי וזר; תכשיטים; ביגוד; משקפי שמש; מכשיר סלולרי; וממיר. כשעה לאחר מכן, נצפו השלושה על ידי כוח שיטור, כאשר המבקש נתפס על ידי המשטרה, ואילו הנאשם נמלט מהמקום, אך נתפס לאחר מרדף. בסמוך למועד תפיסתם, לאחר שהמבקש והנאשם ישבו זה לצד זה, התקרבו המבקש לנאשם, חרף הוראות המשטרה, ושמת מידיו טלפון סלולרי. כמו כן היה ברשות המבקש סכום של ₪ 1420. כתב האישום גורס, כי מעשיו אלו של המבקש נועדו להכשיל את השוטרים תוך מילוי תפקידם כחוק.

7. מעובדות האישום השני בכתב האישום השני עולה, כי בלילה שבין יום 4.9.2015 ליום 5.9.2015, התפרץ המבקש ביחד עם המבצע הנוסף, לבית בכוונה לבצע גניבה או פשע. השניים נכנסו לדירה דרך חור שיצרו בגג הרעפים והרמת מכסה מעץ בתקרה האקוסטית. המבקש והמבצע הנוסף גרמו לאנדרלמוסיה בחדרי הבית, וגנבו פריטים רבים, שביניהם: כסף מזומן, דרכונים של בני המשפחה, משקפי שמש, מכשיר סלולרי, שעונים, משקפי מציאות מדומה, מכשיר טאבלט, ותכשיטים רבים.

8. ביום 24.2.2016, הורשע המבקש, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בשני כתבי האישום. במסגרת הסדר הטיעון, לא הגיעו הצדדים להסכמה בדבר העונש. באותו יום, הורה בית משפט השלום להכין תסקיר שירות מבחן בעניינו של המבקש.

9. ביום 14.6.2016, הגיש שירות המבחן תסקיר על אודות המבקש. במועד הגשת התסקיר, היה המבקש רווק בן 20, אשר מתגורר בבית הוריו. מתסקיר המבחן עולה, כי משפחתו של המבקש מוכרת ומטופלת בלשכת הרווחה מזה זמן רב, על רקע אלימות של אב המשפחה כלפי האם, ובשל בעיות תפקוד של הילדים, ובעיות כלכליות. לטענתו של המבקש, הוא נתון בחובות כספיים בשל שימוש הוריו בחשבון הבנק שלו, היות שחשבונם עוקל. המבקש נשר מהלימודים לאחר כיתה ט' והחל לשוטט ברחובות. בתקופה זו חבר המבקש לחברה שולית, החל בשתיית אלכוהול, היה מעורב בתקריות אלימות, וכן נפתחו נגדו מספר תיקים פליליים, בגינם הוא הופנה לשירות המבחן לנוער. המבקש השתלב בתוכנית היל"ה להשלמת 10 שנות לימוד, וכן שהה במעון נעול "נווה חורש", ולאחר מכן בהוסטל לנערים "בית עלם" בירושלים. שירות המבחן התרשם, כי במסגרות השונות בהן השתלב, חווה המבקש "קשיים תפקודיים ורגשיים משמעותיים". בתום שהותו בהוסטל, שב המבקש להתגורר עם הוריו. המבקש עבד בעבודות מזדמנות שונות, ובין היתר, בתחום השיפוצים ובסופר, ועובר למעצרו הנוכחי בעבודות איטום. המבקש סיפר לשירות המבחן, כי הוא נהג לשתות לשוכרה ולהשתמש בסמים, אך כיום הוא נמנע מכך, ובדיקת סמים שביצע בשירות המבחן הייתה נקייה. המבקש הורשע בעבר בביצוע שתי עבירות רכוש, שתי עבירות אלימות, ובעבירה שעניינה הפרת הוראה חוקית, ובגין הושתו עליו ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן מאסר מותנה. עבודות השירות הופקעו, והמבקש ריצה מאסר בפועל בן 50 ימים. שירות המבחן מנה מספר גורמי סיכון להישנות פעילות עבריינית על ידי המבקש: ראשית, ביחס לעבירות המיוחסות לו, לקח המבקש אחריות על ביצועו, אולם להתרשמות שירות המבחן, המבקש "ממזער מחלקו בעבירות, מטשטש חומרתן ונוטה למיקוד שליטה חיצוני בכל הנוגע לביצוע העבירות"; שנית, שירות המבחן העריך כי המבקש הוא "בעל דפוסי התנהלות ילדותיים, התנהגותו מאופיינת בסף תסכול נמוך ובקושי משמעותי בדחיית סיפוקים"; שלישית, מתסקיר המבחן עולה, כי המבקש מתקשה "לעמוד בגבולות חיצוניים ופנימיים". ביחס לסיכוי השיקום של המבקש, שירות המבחן התייחס לרצונו של המבקש לשוב לעבודה ולנהל אורח חיים תקין; לתוצאה השלילית של הבדיקה להימצאות שרידי סמים בגופו; וכן רצונו של המבקש "להירתם להליך טיפולי". מתסקיר המבחן עולה, כי בתקופת שהותו במעצר בית, השתלב המבקש בטיפול פרטני עם סטודנטית לעבודה סוציאלית, וכן השילוב בקבוצה טיפולית של שירות המבחן המיועדת לעצורי בית. לבסוף המליץ שירות המבחן, כי בטרם יגזר דינו, "ועל מנת שיוכל לחזק חלקיו המתפקדים", כי המבקש יעמיק בטיפול רגשי במסגרת תקופת ניסיון של 4 חודשים, לצד אישור יציאתו לעבודה בתחום האיטום, וכי תנאי מעצר הבית ישונו למעצר בית לילי בלבד.

10. ביום 30.10.2016, הוגש תסקיר מבחן משלים בעניינו של המבקש. התסקיר התייחס בעיקר לתפקודו של המבקש בתהליך הטיפול בו הוא לקח חלק. מהתסקיר המשלים עולה, כי המבקש סיים בנקודת זמן זו את הטיפול הפרטני בליווי הסטודנטית לעבודה סוציאלית. המטפלת התרשמה, כי למבקש "דפוסי התנהלות ילדותיים, דבר הבא לידי ביטוי בין היתר, בקושי בויסות רגשי, קושי בדחיית סיפוקים, הבעת תוקפנות ואגרסיביות כשחש שלא ניתן מענה לצרכיו, וקושי בקבלת גבולות". השתתפותו של מבקש בקבוצה הטיפולית המיועדת לעצורי בית, הופסקה בשל קשייו של המבקש להגיע למפגשי הקבוצה באופן קבוע, ולקיים תקשורת עם גורמי הטיפול. שירות המבחן התרשם, כי "קיים פער בין הצהרותיו המילוליות בדבר רצונו בהליך טיפולי, לבין יכולתו לעמוד בו בפועל, וכן כי ייתכן ש[המבקש] מונע ממוטיבציה חיצונית ו'אימת הדין'". עוד נמסר בתסקיר המשלים, כי המבקש מתקשה לקבל אחריות על התנהלותו זו אל מול שירות המבחן, ומשליך את קשייו לקיים קשר תקין עם שירות המבחן על גורמים חיצוניים, כגון מצבו הכלכלי ויחסיו עם הוריו. עם זאת, המבקש הוסיף להביע את רצונו לקיים אורח חיים נורמטיבי ויצרני. עוד מסר שירות המבחן, כי מתקיים ברור לבדיקת התאמתו של המבקש לקבוצה טיפולית המיועדת לצעירים בשירות המבחן, אשר מטרתה, בין היתר, "לחזק את הביטחון העצמי ויכולות התפקוד", ולפיכך התבקשה דחייה נוספת של חודשיים ימים.

11. ביום 16.1.2017, הוגש תסקיר משלים נוסף בעניינו של המבקש. מהתסקיר הנוסף עולה, כי המבקש נעדר ממרבית פגישות הקבוצה הטיפולית לצעירים בשירות המבחן, התנהלות אשר המבקש התקשה לקבל עליה אחריות, "ובחר להשליך קשייו על גורמים חיצוניים שונים שהקשו עליו בקשר עימנו [שירות המבחן]". בדומה לכך, התקשה להשתלב המבקש בסדנת "חוק ומשפט" של שירות המבחן, בשיתוף האוניברסיטה העברית. בשל איחור ניכר לשלושת המפגשים הראשונים, הופסקה השתתפותו בסדנה. יחד עם זאת, המבקש מסר לשירות המבחן, כי הוא "חש שחיי מתייצבים בתקופה האחרונה", וזאת בין היתר בשל התחלה בזוגיות חדשה, ניתוק קשריו עם החברה השולית עימה עמד בקשר בעבר, וסיום תשלום חובותיו הכספיים של המבקש. המבקש הביע את רצונו "להתמקד בפרנסתו ובקיודמו המקצועי והאישי". שירות המבחן התרשם "מכנות השאיפות" של המבקש, תוך התייחסות ל"פער משמעותי בין יכולותיו בפועל לשאיפותיו אלו". בשלב זה, העריך שירות המבחן, כי מוצו ניסיונות הטיפול במבקש, ולכן לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של המבקש. ביחס לעונש, המליץ שירות המבחן, כי במידה שהוא ימצא מתאים לכך, יושת על המבקש עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. זאת, חרף העבירות הקשות שביצע המבקש בעבר, הקושי שלו "לקבל סמכות וגבולות בהליך הפלילי" והקושי שלו לנצל את ההזדמנויות החוזרות והנשנות שניתנו לו, במסגרת ההליך הטיפולי מטעם שירות המבחן. שירות המבחן הבהיר, כי להערכתו עונש מאסר בפועל "יהווה גורם מדרדר עבור [המבקש], שיחשוף אותו לגורמים עברייניים, ועלול להוות גורם משמעותי ברצידיביזם", וכן כי עבודות השירות צפויות להוות "התנסות ראשונה במסגרת עבודה מסודרת ומפוקחת", אשר יסייעו לתחושת המסוגלות של המבקש לעמוד בגבולות ובציפיות ממנו.

12. ביום 22.6.2017, ניתן גזר דינו של המבקש בבית משפט השלום בירושלים. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, עמד בית המשפט על: הערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של המבקש, וביניהם הפגיעה בקניין; הצער ועוגמת הנפש שנגרמו לקורבנות העבירה; והפגיעה בפרטיות הקורבנות, אשר בצידה "תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון". כמו כן, סקר בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא. בנוסף, התייחס בית משפט השלום לעובדה כי מעשי המבקש נעשו בצוותא חדא; לנזק שנגרם לרכוש; ולעובדה כי מדובר גם בהפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. לאחר זאת, קבע בית משפט השלום כי מתחם ענישה ינוע, במנעד שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

13. בבואו לקבוע את עונשו של המבקש בגדרי המתחם, התייחס בית משפט השלום לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. כשיקולים לקולה ראה בית משפט השלום את: הפגיעה הצפויה להיגרם למבקש כתוצאה מהרשעה והטלת עונש, "לרבות בשל גילו הצעיר"; את הודאת המבקש אשר חסכה זמן רב למערכת המשפט; את נסיבותו האישיות של המבקש, כפי שעלו בתסקיר שירות המבחן; את נטילת האחריות על ביצוע העבירות, אף שביחס לשיקול זה, הזכיר בית המשפט את הערכת שירות המבחן כי המבקש "ממזער את חלקו בהן [בעבירות], מטשטש מחומרתן ונוטה למיקוד שליטה חיצוני"; את פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות; ואת פרק הזמן בו היה המבקש עצור בפיקוח אלקטרוני, אף שדחה את טענת המבקש כי יש לקזז את מלוא התקופה ממשך המאסר שיוטל על המבקש. בית משפט השלום לא קיבל את טענת ההגנה, כי השתתפות המבקש בהליך הטיפולי בתקופת מעצרו מהווה שיקול לקולה, בשל השתתפותו החלקית והלקויה במסגרות הטיפוליות, והימנעות שירות המבחן מליתן המלצה טיפולית, בעניינו של המבקש. לחובתו של המבקש מנה בית המשפט מספר שיקולים: עברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעה בבית משפט לנוער בעבירות רכוש, אלימות והפרת הוראה חוקית; וכן העובדה, כי המבקש לא נרתע מהעונש שנגזר עליו בעבר ושב לבצע עבירות חמורות. בית המשפט קבע שהעונש ההולם לנאשם "מצוי בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם". לבסוף,

גזר בית משפט השלום על המבקש: מאסר בפועל למשך 20 חודשים בניכוי ימי מעצרו; מאסר בן 10 חודשים על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע; מאסר בן 3 חודשים על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ופיצוי בסך ₪ 1,500 לכל אחד מהמתלוננים.

14. ביום 26.7.2017, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, אשר כוון כלפי חומרת העונש. לטענת המבקש, בית משפט השלום לא נתן ביטוי מספק לשיקולים שונים לקולה בעניינו של המבקש, כגון: נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הלא קלות; התרשמות שירות המבחן מכנות רצונו לקיים אורח חיים תקין; שינויים אובייקטיביים שעשה המבקש כגון מציאת עבודה סדירה לפרנסתו וניתוק הקשרים עם החברה השולית עמה עמד בקשר בעבר; העובדה שזהו מאסרו הראשון של המבקש; ההליך הטיפולי שעבר המבקש לטענתו. עוד השיג המבקש על מתחם העונש ההולם שנקבע. כמו כן, טען המבקש, כי שגה בית משפט השלום משלא קיזז את תקופת מעצרו באיזוק אלקטרוני, למשך שמונה וחצי חודשים, מהעונש שהושת עליו.

15. ביום 31.1.2018, דחה בית המשפט המחוזי בירושלים את ערעורו של המבקש, בקובעו כי גזר דינו של בית משפט השלום מקובל עליו. בית המשפט המחוזי מנה את השיקולים העומדים לזכותו של המבקש, וביניהם: הודאתו במעשים שיוחסו לו, אשר חסכה זמן שיפוטי ניכר; גילו הצעיר; נסיבותיו האישיות כפי שעלו בתסקירי שירות המבחן; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות; וכן הימצאותו באיזוק אלקטרוני במשך כתשעה חודשים. מנגד, עמד בית המשפט על השיקולים העומדים לחובתו של המבקש, וביניהם: חומרת העבירות שביצע המבקש; הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו; ביצוע מעשי ההתפרצות בצוותא חדא עם אחרים; ההפרעה לשוטר שיוחסה למבקש; עברו הפלילי של המבקש הכולל הרשעה בבית משפט לנוער בעבירות רכוש, אלימות, והפרת הוראה חוקית; העובדה, כי עבודות השירות שהושתו על המבקש הופקעו בשל התנהגותו וקשייו לתפקד במסגרת זו; התרשמות שירות המבחן, כי למבקש "קשיים תפקודיים ורגשיים משמעותיים במסגרות"; וכן, חוסר ההצלחה בשילוב המבקש בטיפול אישי וקבוצתי, וזאת בין היתר בשל קשייו בשיתוף פעולה, עמידה בדרישות וקבלת סמכות. בית המשפט המחוזי סבר כי בית משפט השלום איזן כראוי בין השיקולים לקולה ולחומרה, ולפיכך דחה את ערעורו של המבקש על חומרת עונשו.

הבקשה לרשות הערעור

16. בבקשה לרשות הערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על גזר דינו, ובפרט על רכיב המאסר בפועל למשך 20 חודשים שהושת עליו, אותו הוא מבקש לקצר ל-6 חודשים אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. המבקש טוען, כי מדובר בעונש חמור באופן קיצוני ונעדר מידתיות. בין היתר, התייחס המבקש לנסיבותיו האישיות הכוללות חשיפה לעבריינות מצד אביו בילדותו, בעיות כלכליות ובעיות בתפקוד ההורי. עוד גורס המבקש, כי היה על בתי המשפט קמא לתת "משקל מיוחד ומכריע" להערכת שירות המבחן, כי עונש מאסר בפועל יהווה "גורם מדרדר עבורו", ויתרום לרצבידיזם, בעוד שהשתת עונש בדרך של עבודות שירות תהווה "התנסות ראשונה במסגרת עבודה מסודרת ומפוקחת". המבקש הוסיף וטען, כי אינטרס השיקום לא מצא ביטוי בגזר הדין שניתן בעניינו, כמו גם תפקודו התקין והיציב של המבקש לאורך תקופה ממושכת, לצד ניתוק קשריו עם החברה השולית עמה התחבר, וסיום תשלום חובותיו. עוד טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן משקל לעובדת שהייתו הממושכת באיזוק אלקטרוני, בעת קביעת משך המאסר בפועל

שהושת עליו. המבקש טוען בנוסף, כי עניינו מעורר "בעיה אנושית ומצפונית", אשר מוצדק להעניק בגינה רשות ערעור, וקיימים שיקולי צדק להתערבות בעונשו בגלגול שלישי. לבסוף, גורס המבקש, כי השתת עונש מאסר בפועל אינה מקדמת את תכליות הענישה: ראשית, בראייתו, העונש אינו משקף גמול הולם המביא בחשבון את נטישת אורח החיים העברייני. שנית, לטענת המבקש העונש אינו משרת את שיקולי השיקום, ואינו מגן על החברה, אלא רק מסכן את שיקומו של המבקש.

דיון והכרעה

17. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 957/18 סלטאן נ' מדינת ישראל (16.4.2018) רע"פ 2054/18 רבאיעה נ' מדינת ישראל (12.3.2018)). הבקשה שלפניי משיגה על חומרת העונש שהושת על המבקש, וכידוע, בקשות כגון דא אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", אלא במקרים חריגים בהם חלה סטייה קיצונית בעניינו של המבקש, ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 1473/18 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2018); רע"פ 1183/18 ששון נ' מדינת ישראל (21.3.2018)). לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, ולטעמי גם אין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם למבקש. די בטעמים אלו, בכדי לדחות את הבקשה לרשות הערעור.

18. למעלה מן הצורך, אוסיף כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, הגעתי לידי מסקנה, כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. אשר לשהייתו של המבקש בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני - על בית המשפט להתחשב בעובדה זו בבואו לגזור את עונשו של הנאשם, אך אין לראות בכך משום מעצר לכל דבר ועניין, שאותו יש לנכות מתקופת המאסר בפועל (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016)). כך נהגו הערכאות הקודמות, אשר התחשבו בתקופת מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני, וניכו את תקופת מעצרו מאחורי סורג ובריח מעונש המאסר שהושת עליו.

19. אשר לטענת המבקש, כי היה על הערכאות הקודמות לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית עליו עונש של עבודות שירות, אינני רואה לקבלה. כידוע, בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, הגם שעליו ליתן להן את המשקל הראוי. ראייתו של בית המשפט רחבה יותר, וכוללת התייחסות למכלול של נסיבות ושיקולים, אשר אינם נמנים, בהכרח, על מערכת השיקולים המנחים את קצין המבחן (רע"פ 9316/17 נדא שאער נ' מדינת ישראל (25.12.2017); רע"פ 16/9460 גרנבי נ' מדינת ישראל (12.3.2017)). בית משפט השלום, בגזרו את עונשו של המבקש, שקל את כלל השיקולים הצריכים לעניין, ולא ראה לאמץ את ההמלצה העונשית של שירות המבחן, ובכך לא ראה בית המשפט המחוזי כל עילה להתערב.

20. בסופו של יום, נראה בעיניי כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ומבטא התחשבות בכלל השיקולים לקולה ולחומרה, ולא מצאתי כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה בגזר דינו של המבקש ב"גלגול שלישי".

21. החלטתי על עיכוב ביצוע העונש מתבטלת בזאת, והמבקש יתייצב לריצוי עונשו, ביום 15.5.2018 עד השעה 10:00, בבית המעצר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט
